

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa A. Spółki Jawnej w K.

przeciwko A. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 12 czerwca 2013 r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w L. z 12 czerwca 2013 r. Zarzucono naruszenie art. 101¹ k.p., art. 101² k.p. oraz umowy o zakazie konkurencji z 1 sierpnia 2009 r. oraz art. 10 § 1 k.p.

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Dotyczy ono „konieczności rozważenia, czy dane ujawnione w Krajowym Rejestrze Sądowym lub w ewidencji działalności gospodarczej dotyczące rodzajów prowadzonej działalności powinny mieć wpływ na dokonywanie wykładni działalności konkurencyjnej określonej w umowie o zakazie konkurencji oraz czy wykładnia dokonana w oparciu o te dane nie stanowi wykładni rozszerzającej na niekorzyść pracownika, zabronionej w prawie pracy. Rozważenia w tym zakresie wymaga również, czy wpisom poszczególnych rodzajów działalności określonych w PKD może być przypisane pierwszeństwo w ustalaniu zakresu działalności

konkurencyjnej w stosunku do działalności rzeczywiście przez przedsiębiorcę wykonywanej. Niezbędnym wydaje się również wyjaśnienie, czy dokonywanie wykładni umowy o zakazie konkurencji w oparciu o pozycje PKD ujawnione w KRS lub ewidencji działalności gospodarczej nie stanowi zabronionej w prawie pracy wykładni rozszerzającej na niekorzyść pracownika i nie ogranicza jego prawa do pracy i wykonywania zawodu, określonych w art. 10 § 1 k.p.”.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencki (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawiera argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga nie zawierała żadnej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzono przede wszystkim, że „nieuprawniony jest

pogląd skarżącego, że obie spółki nie były wobec siebie konkurencyjne, bo posiadały inny zakres i przedmiot działalności. Wystarczy zapoznać się z odpisem z KRS dla powodowej spółki i treścią wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego dotyczącego zakresu działania spółki M., jak również wskazywanych przez pełnomocnika pozwanego zapisów na stronach internetowych, aby uzyskać potwierdzenie, że obie spółki charakteryzują się podobnym przedmiotem działalności, która adresowana jest do tych samych odbiorców tj. np. E., T., K., B., E., E. R. Potwierdzają to dowody z dokumentów oraz zeznania przedstawiciela strony powodowej oraz samego pozwanego. Pozwany słuchany w charakterze strony w trybie art. 299 k.p.c. zeznał, że w zakresie handlu M. i A. chyba się pokrywały, miał on do czynienia z tymi samymi dostawcami i producentami. Także jego zakres czynności w obydwu spółkach pokrywał się w minimalnym zakresie. Obie spółki mają bardzo szeroki przedmiot działalności i w aspekcie istotnym dla sprawy niniejszej zajmują się: sprzedażą hurtową elektrycznych artykułów użytku domowego, sprzętu oświetleniowego, robotami związanymi z wykonywaniem i budową linii telekomunikacyjnych i elektoroenergetycznych, wykonywaniem instalacji elektrycznych. Spółka A. jest dystrybutorem wszelkiego rodzaju towarów kojarzonych z elektryką i oświetleniem źródła światła, oprawy, osprzęt, osprzęt modułowy, kable i przewody, koryta do prowadzenia kabli, słupy, osprzęt do słupów i linii wysokiego napięcia (por. zeznania świadka M. S., przedstawiciela powoda). Z zeznań przedstawiciela powoda A. K. wynika, że spółka M. zajmuje się sprzedażą tych samych towarów i do tych samych odbiorców. W ofercie spółki M. znajdują się m. in. kable i przewody, słupy, maszty, izolatory, oprawy oświetleniowe, osprzęt elektroinstalacyjny, sprzedaż konstrukcji stalowych dla projektów energetycznych i izolatorów oraz skierowana jest do tych samych odbiorców co powodowa spółka (por. oferta). [...] Z zeznań pozwanego i M. P. wynika jednoznacznie, że towary oferowane przez spółkę M. kierowane były do tej samej grupy kontrahentów, z którymi współpracował pozwany, będąc zatrudnionym w powodowej spółce, a jak wynika z zeznań świadka M. S. spółka M. handlowała takimi samymi typami kabli co powodowa spółka”.

Należy podkreślić, że wszystkie przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 k.p.c. stanowią rozwinięcie podstaw kasacyjnych zmierzające do wykazania, z jakich

powodów naruszenia przepisów wskazane w tych podstawach uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie SN z 5 maja 2010 r., II UK 63/10, niepubl.). Z tego względu zagadnienie prawne, chociażby bardzo interesujące, nie staje się przyczyną przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli nie jest istotne (niezbędne) dla rozpoznania podstaw skargi – art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (postanowienie SN z 9 lutego 2011 r., III SK 43/10, niepubl.). Sąd Najwyższy nie przyjmuje bowiem skargi kasacyjnej do rozpoznania w której jako przyczynę przyjęcia przedstawia się zagadnienie prawne, którego wyjaśnienie nie miałoby znaczenia dla rozpoznania jej podstaw (postanowienie SN z 3 listopada 2010 r., III UK 56/10, niepubl.).

Zadane przez skarżącego we wniosku o przyjęcia skargi do rozpoznania pytania i przedstawione rzekome zagadnienia prawne nie mają znaczenia dla rozpoznawanej sprawy. Już więc z tego powodu można było odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania. Problem prawny ujęty w skardze kasacyjnej, musi bowiem dotyczyć kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy, nie może być dla niej prawnie obojętny (tak też SN w postanowieniu z 25 września 2007 r., I UK 161/07, niepubl.). Rozważanie zagadnień teoretycznych, jeżeli nie jest to niezbędne do wykładni przepisu, który ma zastosowanie w rozpoznawanej sprawie, nie należy do zadań Sądu Najwyższego rozstrzygającego przedstawione zagadnienie (postanowienie SN z 12 sierpnia 2009 r., II PZP 8/09, niepubl.).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.